

Και τούτος είναι χειριστής φαλλίδος και καλάμου,
κι' ούτε τὴν Τέχνην ἤθελε καθόλου τὴν περᾶζει
ἂν κι' ὁ Πανάγος ἤρχεται νὰ κόψη τὰ μαλλιά μου
καὶ τῆς Χερσφρασεως τὴν τελευταίαν πράξι.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα σὸδράκ' ἴνιχναν ἐκεῖ πέρα,
κι' ἂν γίνῃ κι' ἄλλη, Περικλῆ, συνέλευσις δευτέρη,
καὶ πάλιν οἱ μουσουλῆται προστρέξουν Κυρινεῖσι,
ἐγὼ πρῶτον δὲν θά βρωθῶ
ἂν πρῶτα δὲν βεβαιωθῶ
μετὰ τὴν συνεδρίαν πὸς θῆναι καὶ τραπέζι.

Κι' ἂν ἔχῃς δράμακα καὶ σὺ, βρε Περικλῆ Σκιζπῆρε,
μὴ χάσῃς, μόνο πάρε τὰ καὶ 'στὸ Παλάτι σῦρε,
κι' ἂν ἕως τῶρα δυστυχῶς δὲν ἔγραψες κανένα
σὲ συμβουλευτὸ τοῦ λοιποῦ νὰ γράψῃς σὲν κι' ἐμένα.
Σῶσε καὶ σὺ τὸ Θέατρο, γενοῦ τῆς Τέχνης μύστης,
νὰ πῆς 'στῆς Μούσαις νυστικός καὶ νὰ ξανάλῃς νῆστις.

Π.—'Όσοι λοιπὸν μπαλάρωμα μὲ κνοῦτο καὶ νεμποῦτι,
πεζότατον περίτριμμα καὶ στιχοῦργε φροῦτη.

**Ὁ Φαδοῦλης κι' ὁ Περικλῆς, ζευγάρι κανταδόρων,
μὲ δῶο κθαῖραι τραγουδοῦν ἐκτός τῶν Ἀνακτόρων.**

Π.—Πάλι τὰ γενεθλιά σου τὰ γιορτάζεις, Βασιλῆξ,
πάλι κόσμος ἀνεβάνει πέντε πέντε τὰ σκαλιὰ,
πάλι σὲ συγχάριζον ὄλοι, κάθε κράτος, κάθε Θρόνος...
πότε 'πέρασ' ἕνας χρόνος.

Συστηθῆκαν ἐπιχειρήσις καὶ γὰρ τοὺς Γεωργικούς
μήπως δῶμε σοσπρία, κἀνον καὶ 'στὸν Φαληρέξ Κήπους Ζωολογικούς
κι' ὄλο κουβαλοῦν θηρία.

Καὶ φαντάζομαι καὶ κρίνω τί θὰ γίνῃ κι' ἐδῶ πέρα,
ἂν ξερούγουν κχιμαζ' ἔμερα
καὶ γρημῆξ κάθε λύκος καὶ καθέν' ἀπακτιῶ
σὲν κι' ἐμῆς τοὺς ὄπηκούς μὲς 'στὸ δόλιο Κεντρικό.

Θ' ἀνδρῶσουν κι' Ἐνυδρεῖον, ὅπως διαδιδ' ἡ Φήμη,
καὶ σ' αὐτὸ θὰ βάλουν φάρια, πιθανόν καὶ τὸν Ζακίμη.

Φ.— Βασιλῆξ, νὰ τὰ χιλιάσῃς,
κι' εὐχομαι νὰ μὴ χολιάσῃς
τῶρα 'στὰ γεράμακα,
ποῦ θὰ κρίνῃς δράμακα.

Τρεῖς λίρα τὰ βρολιά...
κῦττα τῶρα, Βασιλῆξ,
καὶ τοὺς νέους συγχρηρεῖς,
ὅπου στέκουν κατρηρεῖς.

Τῶν Μουσῶν σκιρτῆ χορός,
κι' ὅπως πάντοτε γλυκὺς
μὴ μὲς κρίνῃς ἀσπρωῶς,
ἀλλὰ νὰσ' ἐπεικῆς.

Εἰς τὸν Θρόνο σου 'μπροστὰ
τόσοι ποιηταὶ πετοῦν
γὰρ νὰ πάρουν ποσοτὰ
καὶ σὲ δάρνακι νὰ πατοῦν.

Στεράνωσε κροτάφους ποιητῶν,
κἀνενα μὴν ἀφῆσῃς πικραμένον,
ἂν θέλῃς κι' ἀπὸ στόματός αὐτῶν
αἰῶνων νὰ καταρτίσῃς αἶνον.

Κι' ἐγὼ μὲ τὰ μεγάλα τὰ μαλλὰ
σ' ἐκείνο σου τὸ Θέατρο ν' ἀστράφω...
ἡ φουκτα μου μὲ τρώει, Βασιλῆξ,
καὶ φάνεται πὸς δράμακα θὰ γράφω.

Διγύλοι νὰ φουράσουν περισσοὶ
καὶ χῆρε, νὰ σοὺ λένε, τεγνωρίτζ,
καὶ νὰ συγγράφῃς δράμακα καὶ Σὺ
σὲν τοῦ Μαιουροῦνιου τὸν Νικήτα.

**Καὶ κομποδασι ποικιλίας,
μ' ὄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Προμίκαι τόμος τρίτος Νικολῶ τοῦ Πολίτου,
φιλολόγου μὲς ἐχαρίτου,
θησαυροὺς καὶ πλούτους γλώσσης περιέχον τιμκρητεῖς,
ὄντως ἔργον ἐργασίης πολυμύθου καὶ σοφῆς,
ποῦ χυλιέντερον θυμαζῆσι τῶν γραμμάτων μαχητῆν
καὶ τοῦ Πανεπιστημίου κρατῆρον Καθηγητῆν.

Τὰ Φάρσα καὶ τοῦ Ροῦλοῦ, τοῦτέστι θυμακίαι
καὶ πολυστήκνους εἰκῶν,
ὅπου καὶ πῦρ πολεμικῶν,
καὶ σερτίγος ὀλοζῶνταν καὶ τῶσα φαντασίαι.
Τὰ Φάρσα καὶ τοῦ Ροῦλοῦ
δὲν γίνοντ' εὐκόλα κι' ἄλλοσ.

Τέτοιαις μεγάλαις ζωγραφικαῖς τῆς ἔχουν γὰρ κχαμῆρι,
καὶ τρεῖς φορῆς μακάρως ἐκείνος ὅπου πάρη
τοῦ προσφιλοῦς ζωγράφου μὲς τὴν πάγκλιον εἰκόνα
γὰρ νὰ τὴν ἔχη κτῆμα του καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἶωνα.

Λαμπρόν καὶ τὸ φυλλάδιον τὸ κατὰ τῆς Ἀκριδος,
ὠφέλιμον εἰς ἕκαστον γεωπονίας εἶδος.
Ἄλλα Γεωργακόπουλος συνέγραψεν ἐμφρώνως,
Καθηγητῆς βοτανικῆς καὶ ρετίτης γεωπόνος.

Μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτρητα τὰ ὄφρα,
ὅπου μὲσ' ἀπ' τὴν Ἐβρώπη τᾶχει κουβαλήσει τῶρα.
'Ὁχι! ψυχῆ μου, τ'εἶναι τοῦτα!... μὲ τί μάττα τὰ κυττῆς...
ὄλα θέλεις νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ ρωτῆς.
Πλοῦτος, ἐκπληξῆς καὶ θαύματος... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνο,
μὰ θὰ βγάξῃ καὶ λαχῆτο τέσσερις φορῆς τὸ χρῆνο,
καὶ χαρὰ 'στὸν ποῦ τοῦ πέρη... ὄχιρ τῆχη τοῦ διαβόλου...
μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο... λαμπεῖ 'στὸν ὄδον Αἰόλου.

